

Medietilsynet
NORWEGIAN MEDIA AUTHORITY

Samferdselsdepartementet
Postboks 8010 Dep
0030 OSLO

Vår ref.: 10/1089-1/LL

Deres ref.:

Dato: 23.09.2010

Høring - endring i ekomlov og -forskrift 2010

Medietilsynet viser til høringsbrev av 23. juni 2010 fra Samferdselsdepartementet med forslag om endring i lov 4. juli 2003 nr. 83 om elektronisk kommunikasjon (ekomloven), forskrift 16. februar 2004 nr. 401 om elektroniske kommunikasjonsnett og elektronisk kommunikasjonstjeneste (ekomforskriften) og forskrift 16. februar 2004 nr. 426 om nummerressurser for elektroniske kommunikasjonsnett og – tjenester (nummerforskriften). De foreslåtte endringene tar ifølge Samferdselsdepartementet sikte på å gjennomføre endringer i EUs regelverks pakke og å oppdatere lovverket på bakgrunn av nasjonale behov på området. Høringen gjennomføres med formål å legge frem nytt forslag til lovproposisjon for Stortinget våren 2011.

Medietilsynet er ikke en av høringsinstansene, men tilsynet ser det som naturlig å inngi høringsuttalelse ettersom enkelte endringsforslag berører kringkastingsloven eller tilsynets myndighetsområde. Tilsynet ber videre om å bli inkludert på høringslisten i saker som har tangeringspunkter med kringkastingsregelverket og Trygg bruk-feltet.

Medietilsynet har følgende merknader til høringsnotatet:

1. Høringsnotatets pkt. 4: Samtykke til kostnadssperrer for bruk av innholdstjenester over elektronisk kommunikasjon (fellesfakturerte tjenester)

I høringsnotatets pkt. 4 foreslås det at man for å styrke forbrukernes stilling innfører nye regler som innebærer at sluttbruker må inngå særskilt avtale for å kunne benytte fellesfakturerte tjenester. Det er også fokus på viktigheten av å sikre tilstrekkelig informasjon til sluttbrukerne om adgangen til å reservere seg mot blant annet fellesfakturerte tjenester, herunder delvis reservasjon gjennom beløpsgrenser.

Medietilsynet støtter departementets forslag på dette punkt. Medietilsynets Trygg bruk-prosjekt jobber for trygg bruk av digitale medier for barn og unge. Via samarbeidsnettverket med mobiloperatører, innholdsleverandører, forbrukermyndigheter, IKT-bransjen og interesseorganisasjoner jobber Trygg bruk-prosjektet for å styrke informasjonen og valgmulighetene til forbrukerne der foreldre/foresatte er en viktig målgruppe. En såkalt ”opt-in” løsning for fellesfakturerte tjenester vil styrke foreldre og foresattes bevissthet og mulighet til å begrense mindreåriges tilgang til fellesfakturerte tjenester som bl.a. kan føre til uforutsette utgifter på mobiltelefonabonnementet.

2. Høringsnotatets pkt. 11: Merknader til ekomloven

2.1. Til § 1-5

Slik Medietilsynet ser det omfattes såkalte on demand-tjenester, eller bestillingstjenester, av den foreslåtte definisjonen av elektronisk kommunikasjon. Disse tjenestene omfattes også av AMT-direktivet. Når AMT-direktivet gjennomføres i norsk rett, vil bestillingstjenester følgelig omfattes av både ekomloven og kringkastingsloven. Et sentralt kriterium for å falle innenfor definisjonen av bestillingstjenester i forslaget til ny kringkastingslov er at tjenesten tilbys via et elektronisk kommunikasjonsnett. Hensikten med å vise til elektronisk kommunikasjonsnett i forslag til ny kringkastingslov har vært å sikre teknologinøytralitet.

Videre vil en elektronisk kommunikasjonstjeneste, jf. forslaget til ny definisjon i ekomloven, kunne være en audiovisuell bestillingstjeneste etter ny kringkastingslov, gitt at de øvrige kriteriene i forslag til ny kringkastingslov er oppfylt.

Samlet innebærer dette at en rekke tjenester som så langt ikke har vært regulert av kringkastingsloven, i fremtiden vil være regulert av begge lovverk. Hvorvidt dette vil by på noen tilsyns- eller lovtolkningsmessige utfordringer er det for tidlig å si noe konkret om. Medietilsynet anser imidlertid at det er hensiktsmessig at både kultur- og frekvensmyndighetene er bevisst på denne dobbeltreguleringen, og ivaretar dette aspektet ved tilsynspraksis og lovendringer.

2.2. Til § 6-2 Tillatelse til bruk av frekvenser

I høringsnotatet foreslås det i nytt femte ledd til § 6-2 at myndighetene kan kreve at en elektronisk kommunikasjonstjeneste tilbys i nærmere avgrenset frekvensbånd blant annet for å sikre frekvenser til samfunnsviktige kringkastingsformål. Medietilsynet anser det som vesentlig at lovforarbeidene tydeliggjør hva som menes med "samfunnsviktige kringkastingsformål" i denne sammenheng. Tilsynet legger til grunn at en slik avklaring gjøres i samråd med kulturmyndighetene.

2.3. Til § 6-4a Frekvenstillatelse til kringkasting

Innledningsvis ønsker Medietilsynet å bemerke at det er positivt at forholdet mellom frekvenstillatelse og anleggskonsesjoner nå også blir regulert i ekomloven, slik at man får en parallell til kringkastingsloven § 2-2 første ledd annet punktum i frekvenslovgivningen. Det vises i denne sammenheng også til uttalelser i forarbeidene til kringkastingsloven § 2-2 hvor det fremgår at frekvenstillatelsen og anleggskonsesjonen skal gis samlet og vil utgjøre et integrert hele, og at aktørene vil oppleve dette som én konsesjonsordning, jf. Ot.prp. nr. 107 (2001-2002), pkt. 2.4.3 og pkt. 6.2.

Det er imidlertid uklart for Medietilsynet om bestemmelsen, og dermed også adgangen til å direktetildele frekvenstillatelse, er ment å omfatte samtlige anleggskonsesjoner som utstedes i medhold av kringkastingsloven § 2-2, eller om ekomloven § 6-4a kun gjelder anleggskonsesjoner som er utstedt til tilbydere av allmennkringkastingsinnhold.

Lovutkastets ordlyd er nøytralt utformet slik at bestemmelsen språklig sett kan forstås slik at den er ment å omfatte samtlige anleggskonsesjoner. Dette innebærer at frekvensmyndighetene

kan direktetildelingsfrekvenstillatelse til kringkastere med anleggskonsesjon, uavhengig av om det dreier seg om allmennkringkasting, lokalkringkasting eller riksdekkende kommersiell kringkasting uten allmennkringkastingsforpliktelser. Videre innebærer en slik forståelse at direktetildeling også kan skje uavhengig av teknologi, slik at konsesjoner til både analoge og digitale senderanlegg omfattes, herunder muxoperatørkonsesjoner i DAB- og DTT-nettene.

Under kommentarene til § 6-4a i høringsnotatet uttales imidlertid følgende i 5. avsnitt på s. 38: ”...vil ikke-diskrimineringskravet føre til at kulturmyndigheten må foreta en vurdering av **allmennkringkastingsoppdragene** til søkerne og vurdere behovene for frekvensressurser opp mot hverandre.” (vår utheving) Denne uttalelsen innebærer at Medietilsynet finner grunn til å stille spørsmål ved om ordlyden i nye § 6-4a er formulert videre enn det som er ment, og at muligheten for direktetildeling av frekvenstillatelser er begrenset til allmennkringkastingsformål.

Ettersom frekvenser som er direktetildelt ikke kan overdras, er avklaringen av rekkevidden til nye § 6-4a i ekomloven særlig aktuell i forhold til ekomloven § 6-5 som regulerer retten til overdragelse av frekvenstillatelser. En slik avklaring er også viktig i forbindelse med utstedelse av såkalte muxoperatørkonsesjoner i digitale nett; vil det bare kunne direktetildeltes frekvenstillatelse dersom hele mux'en skal benyttes til allmennkringkastingssendinger, eller er det tilstrekkelig at allmennkringkastingsinnhold er ett av flere tilbud i en mux? Det vil også være behov for en nærmere presisering av hva man legger i begrepet ”allmennkringkasting” i dette henseende. Lokalradio regnes eksempelvis normalt ikke som allmennkringkasting, men ivaretar viktige kultur- og mangfoldsinteresser som kan være med å begrunne lignende særbehandling som for allmennkringkastere.

For det tilfellet at § 6-4a skal ha det mer ”vide” anvendelsesområdet som den foreslåtte ordlyden tilsier, bør det slik Medietilsynet ser det vurderes om det er hensiktsmessig at forbudet mot overdragelse gjelder samtlige frekvenstillatelser, eller om det bør skilles mellom tillatelser som er utstedt etter en ”skjønnhetskonkurranse” med bud på innhold og tillatelser som er tildelt på bakgrunn av en auksjon med bud på penger. I sistnevnte tilfelle kan det være forhold som tilsier at råderetten over frekvenstillatelsen og anleggskonsesjonen bør være noe videre enn i de tilfeller der tillatelsene er gitt på bakgrunn av en ”skjønnhetskonkurranse” med bud på innhold.

Rent lovteknisk mener Medietilsynet det vil være heldig at det blir presisert i § 6-4a at direktetildelte frekvenser ikke kan overdras, slik at dette ikke bare fremkommer av lovforarbeider. Det vises i denne sammenheng til at retten til overdragelse reguleres i den påfølgende bestemmelsen i ekomloven, § 6-5.

Det bemerkes for øvrig at kulturmyndighetene ikke vil utstede ”tilsvarende” anleggskonsesjoner til to (eller flere) kringkastere, slik det er beskrevet i kommentarene til § 6-4a i høringsnotatet. Anleggskonsesjoner utstedes til én bestemt juridisk person.

2.4. Til § 6-5 Overdragelse ved salg eller ved utleie av tillatelse til bruk av frekvenser

Det vises til Medietilsynets kommentarer til forslag til ny § 6-4a i ekomloven og behovet for å klargjøre hvor langt § 6-4a rekker da dette er av betydning for om frekvenstillatelser til kringkastingsformål kan overdras eller ikke.

Dersom § 6-4a er ment å ha et snevert virkeområde som i prinsippet bare omfatter frekvenser til kringkasting av allmennkringkastingsinnhold, slik at frekvenstillatelser til øvrige

kringkastingsformål kan overdras, må det legges opp til at frekvens- og kulturmyndighetene etablerer en praksis der råderetten over tillatelsene blir like, jf. forutsetningene i forarbeidene til kringkastingsloven om at de to tillatelsene skal utgjøre et integrert hele.

Med hilsen

Før
Gudbrand Guthus e.f.
direktør for konsesjon og tilsyn

Line Langnes
rådgiver

Kopi:

- Kulturdepartementet, v/Medieavdelingen, Pb. 8030 Dep., 0030 Oslo